

Isus, Pomazanik: Naš uzor za nadnaravnu službu

TIM ENLOE

N ikada neću zaboraviti tu blagu večer u kolovozu kada sam upoznao Isusa kao onog koji krsti u Svetom Duhu. Iako nisam bio potpuno svjestan zašto želim to ispunjenje silom, imao sam strašnu želju za tim iskustvom. Dok sam svoj govor prepuštao Njegovom vodstvu, započelo je novo razdoblje u mom mladom duhovnom životu. U narednim danima su se očitovale sposobnosti koje su mi sad bile dostupne – zajedno s odgovornostima koje su se sad očekivale od mene – dok sam nekog privodio Gospodu i svjedočio o iscjeljenju moleći za druge. Vrata nadnaravne službe su se otvorila.

Nadnaravna služba je gorivo za novozavjetnu ekspanziju Kraljevstva. Ne mogu zamisliti niti jednog propovjednika koji ne bi želio iskusiti i ispuniti nadnaravnu komponentu svog Bogom danog poziva. Pa čak i najukočeniji pastor s kolarom bi volio osnažujuće pohođenje Svetog Duha – čak i kad bi to rasteglo njegov teološki okvir. Kako možete čitati evanđelja i Djela, a da vam ne zakrulji želudac za nadnaravnom službom? Hodati prašnjavim putevima toliko blizu da možete čuti Isusovo učenje i gledati čudesa pokrenulo bi i najneaktivnijeg crkvenjaka.

Ponovno trebamo istražiti koncept Isusa kao naš model za Duhom osnaženu službu. Ako je On djelovao u nadnaravnom i rekao da Ga slijedimo tako da i mi činimo isto, zašto onda ne činimo to? Ova pitanja sadrže i podpitanja.

1. Kako mi možemo slijediti Isusov model kad je on božanski, a mi nismo?

Je li Isus svoja čuda učinio samo iz svoje božanstvenosti (kao Vječni Sin) ili se radilo o drugom čimbeniku? Pismo je jasno po tom pitanju. Kao Mesijanski Bogočovjek, On nikada neće odložiti svoju božansku narav (Kološanima 2,9), ali će

djelovati pod pokroviteljstvom pomazanja Svetog Duha.

Luka u četvrtom poglavlju bilježi ispunjenje Izaijina proroštva: „Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao“ (Luka 4,18; Izaija 61,1). Apostol Petar otkriva kristološku pneumatologiju kad stanovnike Cezareje podučava: „kako je Bog Isusa iz Nazareta 'pomazao Duhom' Svetim i snagom te kako je Isus prošao čineći dobro i ozdravljajući sve koje davao bijaše tlačio, jer 'Bog bijaše s njim'“ (Djela 10,38). Isus je djelovao tako da ga je Duh osposobljavao – ne zbog toga što bi njegova božanska narav bila nedostatna, već zbog toga da nas kao naš uzor povede stazama po kojima ćemo ga moći slijediti. Njegovo obećanje sile koja dolazi s krštenjem u Duhu (Djela 1,8) omogućit će nam da djelujemo u područjima koja nisu dostupna običnim ljudima.

Obećanje „većih djela“ (Ivan 14,12) je mnoge propovjednike držalo budnima do kasno u noć dok su u introspekciji pretraživali svoje srce. Isus je govorio o nama koji ćemo činiti ta „veća djela“, ali kako zemaljski novajlije mogu očekivati da se to dogodi? Govorite o podkapacitiranosti. Kontekst Kristovih riječi je taj da je on zapravo govorio o slanju svog Svetog Duha - istog Svetog Duha koji je prigodom krštenja u Jordanu sišao na nje-

Mi možemo nasljedovati Kristov primjer kao model za svoju službu, upravo zato što i mi poput njega to možemo iskusiti oslonivši se na silu Duha.

ga - koji će vjericima dati silu.

Više od same teologije o Svetom Trojstvu, Isusovo krštenje i silazak Duha koje je uslijedilo - zajedno s Očevom potvrdom koja se očitovala kao jaki glas s neba - trebalo bi nam toliko puno kazati o procesu koji prolazimo u vlastitoj potrazi za nadnaravnom službom. Isusu nije trebalo oprostjenje za njegove vlastite grijehe niti sila Duha koja će mu pomoći da se nosi s osobnim slabostima, nego zato da nama bude uzor. On je korak po korak vršio Očevu volju, krčeći put nama - koji očajnički trebamo oprostjenje i silu - da ga i mi možemo slijediti. Silazak Svetog Duha na Isusa za njegova krštenja uspostavio je obrazac koji bi mi trebali nasljedovati, pošto je u Luki zabilježeno da je odmah nakon toga Isus bio "pun" Duha (Luka 4,1).

Isusovo oslanjanje na Duha govori nam o našoj očajničkoj potrebi za krštenjem u Duhu i "puninom" nadnaravne sile koja dolazi uz krštenje. Mi možemo nasljedovati Kristov primjer kao model za svoju službu, upravo zato što i mi poput njega to možemo iskusiti i osloniti se na silu Duha.

2. Na koji način možemo nasljedovati Isusa, Pomazanika, kao svoj veliki uzor?

U Lukinom izvješću o proglašenju Isusove mesijanske službe (Luka 4), nalazimo dva osnovna područja nadnaravne službe: govor u sili Duha i djela učinjena silom Duha. Isusovo propovijedanje/poučavanje/proročka služba primjer su nadnaravnog govora u sili Duha. Sinoptička evanđelja nam otkrivaju divljenje okupljenog mnoštva zbog sile i autoriteta Kristovih riječi (Matej 7,29; Marko 1,22; Luka 4,32). Isto tako, Sveti je Duh u nadnaravnim djelima iscjeljenja, izgonjenja demona i čudesa pokazao Isusovu moć (Matej 9,8; 15,31; Marko 1,37; Luka 4,36). Ova

su djela usmjerila pažnju na Isusa i njegovo poruku.

Ovaj se obrazac nastavlja do današnjih dana. Iako je Isus, naš uzor, posjedovao "Duha bez mjere" (Ivan 3,34), vidimo da nam krštenje u Duhu otvara jednake mogućnosti. Djela 1,8 nam skiciraju taj postupak: prvo dolazi primanje sile, zatim postajemo svjedoci. Drugim riječima, nakon proročkog iskustva primanja sile i poslanja slijedi proročko služenje u sili.

Obratite pažnju da je odmah nakon inicijalnog primanja Svetog Duha na Dan pedesetnice, Petar s tom silom objavio da je Isus Mesija, tako da su ljudi bili "potreseni u srcu" (Djela 2,37). Usporedite to s prethodnom reakcijom ljudi na Kristove riječi. Zatim nam treće poglavlje govori o Petrovoj i Ivanovoj demonstraciji ne samo Duhom osnaženog govora, već i djela koja je Duh omogućio, kada su kod Krasnih vrata javno iscijelili hromog prosjaka. Luka želi da njegovi čitatelji uvide da Kristovi sljedbenici ispunjavaju obrazac Kristove službe: krštenje Duhom prati govor u sili Duha i Duhom omogućena djela. Primiti i biti su obilježja krštenja u Duhu.

3. Kako službenici mogu biti sigurni da će djelovati u nadnaravnom?

Možda smo krštenje u Duhu primili prije mnogo godina te tijekom njih povremeno i djelovali u nadnaravnom. Ali kako se danas s pouzdanjem možemo popeti na viši nivo tog iskustva poslušnosti i ovisnosti o Duhu? Odgovor na ovo pitanje često temeljimo na svojim strahovima i osjeća-

ju vlastitih slabosti. Jednostavno rečeno, iako je za krštenja Duhom na nas sišao golub, duboko u nama čuči kukavica. Naši nas strahovi olako paraliziraju.

Koji dakle strahovi podrivaju naše pouzdanje? Dva, koja najčešće susrećemo u nadnaravnoj službi su:

1. Strah da se ništa neće dogoditi, i
2. Strah da ćemo svojim neiskustvom i neznanjem nekako zeznuti stvar.

Oba ova straha moramo pobijediti Duhom, Riječju i molitvom. Nikakva količina navijanja i ohrabrivanja nas neće izbaviti iz ove tamnice straha. Samo dodatno vrijeme upijanja Božjeg glasa (posebno evanđelja i Djela) i Božje prisutnosti može nam pokazati kako treba izgledati normalan život u nadnaravnom. Nema tog tečaja, centra za obuku propovjednika ili donacije molitvenoj službi koja će u nama povećati razinu vjere i pomazanja. No, jednostavna uronjenost u Riječ i Božju prisutnost naša će očekivanja dovesti do prave mjere. Sveto pismo nam svjedoči da: "Vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva riječju Kristovom" (Rimljanima 10,17). Svoju vjeru možemo izgraditi "molitvom u Duhu" (Juda 20).

Kad Pismom, molitvom i prisustvom otopimo taj strah, sveto nezadovoljstvo postojećim stanjem nas može dovesti do točke poslušnosti - bez obzira kako bi rezultati mogli izgledati. Ja uopće ne zagovarvam nesmotren i neozbiljan pristup, ali život u prisutnosti i riječima Isusa, Pomazanika, ispunja nas pouzdanjem. Mnogi su poput sedam Skevinih sinova, drsko,

bez snažne predanosti Riječi, molitvi i prisutnosti, pokušali zakoračiti u nadnaravno, samo da bi na koncu svoju službu usmjerili prema potrazi za zavojima ili smokvinim lišćem. Bol i poniženje su zasigurni produkti arogancije i nepovezanosti s Bogom.

Ako smo istinski usredotočeni na svoj božanski uzor, Isusa, Pomazanika te ako smo predani izvršavanju misije za koju nas je delegirao, u našim će se životima probuditi nadnaravni alati

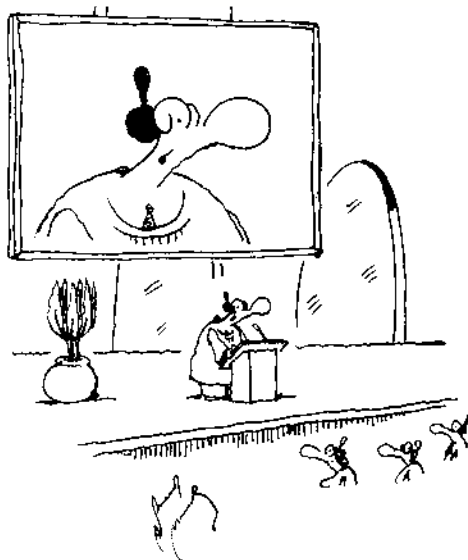
govora i djela u sili Duha. Usredotočenost na Krista i život molitve, prisutnosti i Riječi, također će nas štititi od prirodne nestrpljivosti, arogancije i ponosa.

Moje iskustvo krštenja Duhom koje je slijedila akcija - primiti i biti - promijenilo je moju duhovnu putanju, usklađujući sve više moj život s Kristovim uzorom. Možda ste, zajedno sa mnom primjetili da naše povijesno iskustvo može stvoriti divne uspomene koje s vremenom imaju sve manji utjecaj. Zašto mi se ne pridružite u svježoj potrazi za Isusom, Pomazanikom, u molitvi, proučavanju Riječi i vremenu provedenom u prisustvu svetog Duha? Pismo je jasno. Razlog zašto je Duh sišao na nas je da nas pomaže za nadnaravnu službu, da primimo silu i budemo svjedoci (Djela 1,8).

 Tim Enloe, iz Wichita, Kansas, je evangelizator koji putuje po Sjedinjenim Američkim Državama i po svijetu, poučavajući i služeći u Svetom Duhu. Više informacija o njegovoj službi možete pronaći na internet stranici www.enloeministries.org

Preveo Goran Punda

© 2005. Scott Arthur Masear (Korišteno s dopuštanjem)

"Danas ću govoriti o ponosu."

